

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.875 van 29 mei 2018
in de zaak A. 225.059/XIV-37.698**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Alexander Loobuyck
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Langestraat 46/1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 25 april 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 201.433 van 21 maart 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 3 mei 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet

relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in het bestreden arrest op “dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet”. Hij vervolgt dat “uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift en door de commissaris-generaal in de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt”, doch dat “[u]it de toegevoegde informatie [...] in dit kader [blijkt] dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “[blijkt,] wat de aanslagen van 14 en 28 oktober 2017 betreffen, [...] uit de COI Focus ‘Somalië. Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu.’ van Cedoca van 6 november 2017, dat deze aanslagen zeer ernstig waren”, doch “[la]t deze vaststelling [...] echter niet toe te besluiten dat deze aanslagen een nieuw licht werpen op de hierboven uiteengezette beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu”.

Met die motivering geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat hij de analyse van de veiligheidssituatie als een geheel leest, waarbij hij ook de landeninformatie “bijgebracht in het verzoekschrift” in aanmerking neemt. Waar verzoekster zich steunde op documenten van UNHCR en HRW betreffende het geweld in Mogadishu met moorden en aanslagen, wordt dit geweld in het bestreden arrest niet betwist doch wordt aangehaald dat het in hoofdzaak is gekoppeld aan aanslagen en zakelijke en tribale conflicten en wordt met verwijzing naar het recentere “COI Focus”-verslag van 6 november 2017 geoordeeld dat de aanslagen van 14 en 28 oktober 2017 geen nieuw licht werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie. Uit de voornoemde motieven blijkt dat de door verzoekster bijgebrachte informatie in de beoordeling door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen is betrokken en waarom verzoeksters standpunt niet wordt gevolgd. Verzoekster toont derhalve geen schending aan van artikel 149 van de Grondwet of artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten te treden en hij vermag dus niet te onderzoeken of met het bestreden arrest aan verzoekster “ten onrechte subsidiaire bescherming wordt ontzegd”. Verzoekster kan met die kritiek niet op ontvankelijke wijze een schending aanvoeren van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negenentwintig mei tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams